

«скоро“ “. — „Тая телеграма, казва Цанковъ въ сжщото писмо, азъ не мога да я изтълкувамъ, освѣнъ че нѣкой отъ нашитѣ отъ Цариградъ е заминувалъ прѣзъ Москва за столицата на Русия, та е казалъ на горѣпоменатитѣ лица да телеграфиратъ горнята телеграма. До тоя часъ никакво слѣдствие нѣма тя“. И наистина, нито писмо се получи, както се казва въ тая телеграма, нито нѣкой отъ подписавшитѣ я се яви, за да се види съ двамата цариграждани, т. е. българскитѣ делегати, или поне съ едного отъ тѣхъ. Тя съживи, обаче, отчасти надеждата ни за получване тѣй тревожно чаканитѣ отъ насъ писма, но напраздно; нищо отъ никждѣ, ни писмо, ни човѣкъ, ни ние за дълго врѣме се питахме, защо бѣ изпратена за насъ тая телеграма, впрочемъ отъ лица, за които въ Цариградъ не бѣ станало никаква дума и съ които нищо не ни свързваше по нашата мисия. Привождамъ тукъ и слѣдния откъсъ отъ поменатото писмо на Цанкова отъ Виена: „Отъ писмото ти виждамъ, че и въ Паризъ нѣма нищо отъ нашитѣ книги (т. е. чаканитѣ прѣпоръчителни писма). Но отъ всичко това, азъ мисля, че додѣто приедемъ книгитѣ си или положителни наставления отъ Цариградъ, ти трѣбува да стоишъ у Паризъ за да се занимавашъ съ въпроса за невъзможността на въведеніето на реформи въ турската администрація надъ христіанскитѣ народности, а особно българската, колкото и да се основаватъ тия реформи на равноправността. Съсъ таквизи едни мисли ній трѣбува да излѣземъ прѣдъ общото мнѣніе. . . Колкото за мене, азъ мисля, че трѣбува да чакамъ тука като мѣсто, струва ми ся, дѣто ще приедемъ книгитѣ си и наставленіята. Азъ мисля, че не вреди, ако продължавамъ прѣговоритѣ си съ Каница. Колкото за отиваніето ни въ Лондра, азъ мисля, че сѣ трѣбува да идемъ съсъ по-положителни наставленія, защото там-